

Arrest

nr. 260 271 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49 / 1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten. Hij stelt geboren te zijn op X.

Verzoeker werd aangehouden op 28 juli 2020 wegens een opgelopen gevangenisstraf voor het plegen van diefstal.

Op 31 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing. Beide bestreden beslissingen werden op 1 september 2020 aan verzoeker ter kennis gegeven.

Op 5 september 2020 en op 16 september 2020 werd een repatriëring voorzien met bestemming Kiev. Verzoeker weigerde zijn medewerking te verlenen.

De redengeving van de eerste bestreden beslissing luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene is in het bezit van een geldig Oekraïens paspoort voorzien van een inreisstempel op 26.02.2020 voor Polen en van een visum voor Polen. De maximale verblijfsduur in het Rijk van 90 dagen op 180 dagen werd dan ook ruimschoots overschreden.

□ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 28.07.2020 in België (zie opsluitingsfiche). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen

materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 29.07.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit zijn gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van zijn zus. Deze kon teruggevonden worden. Betreffende zijn in België verblijvende zus dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn zus. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder ven/vijl de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen op volgende redenen:

De betrokkene is in het bezit van een geldig Oekraïens paspoort voorzien van een inreisstempel op 26.02.2020 voor Polen en van een visum voor Polen. Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 28.07.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 28.07.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne.

(...)"

De redengeving van de tweede bestreden beslissing luidt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer :

(...)

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 28.07.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 29.07.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit zijn gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van zijn zus. Deze kon teruggevonden worden. Betreffende zijn in België verblijvende zus dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn zus. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde; Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.
(...)"*

Verzoeker dient op 5 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 oktober 2020 stemt Polen in met de terugname van de verzoeker. Verzoeker was in het bezit van een Pools visum, geldig van 29 januari 2020 tot 10 oktober 2020. Via Polen reisde verzoeker België binnen.

Op 22 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 26^{quater}. De kennisgeving van deze beslissing dateert van 22 oktober 2020. Het blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Met brief van 29 juli 2021 laat de verwerende partij de Raad weten dat de verzoeker inmiddels een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij stelt ter terechtzitting dat deze geen invloed heeft op de bestreden beslissingen nu deze aanvraag louter opschortend werkt.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving.

In dit verband wijst de Raad op verzoekers vierde middel, waarin de schending wordt aangevoerd van artikel 5 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit verdragsartikel heeft betrekking op een verbod op schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en slaat bijgevolg op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Verzoeker klaagt zich over de omstandigheden waarin hij naar het politiebureau werd gevoerd zonder dat hij op de hoogte was van de reden van zijn arrestatie, terwijl de Raad niet bevoegd is om zich hierover uit te spreken.

Het vierde middel stelt:

"2.4 Vierde Middel

Artikel 5, tweede lid EVRM bepaalt het volgende:

"Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht."

Verzoeker is evenwel naar het politiebureau gevoerd zonder enige toelichting.

Het is dan ook deze laakbare houding dewelke ertoe heeft geleid dat hij geenszins op de hoogte was van de redenen van haar arrestatie.

Om deze reden is artikel 5 EVRM zeer zeker geschonden."

Het vierde middel is bijgevolg niet ontvankelijk. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

In casu beschikt verzoeker nota bene over een visum van Polen.

De medische toestand van verzoeker is niet onderzocht, nochtans heeft verzoeker een zeer specifieke medische toestand:

- Hij beschikt slechts over één nier en dient regelmatig op controle te gaan (opdat verder onderzocht kan worden of en wanneer verzoeker dialyse nodig zou hebben),*
- Ademhalingsproblematiek door een misvormde borstkas waardoor opvolging door een specialist noodzakelijk is, zeker in een periode van wereldwijde pandemie waarbij verzoeker als risicopatiënt beschouwd dient te worden.*

Wat betreft de gezinssituatie van verzoeker, wordt door verwerende partij zijdelings naar zijn zus verwezen, doch geenszins onderzocht of er al dan niet sprake kan zijn van een gezinssituatie. De vaststelling dat het "slechts" zijn zus betreft, is zeer slecht geplaatst. Zijn neefje en nichtje, alsook zijn schoonbroer bevinden zich eveneens in België. Zijn moeder verblijft tevens in België. Zijn vader is overleden en hij heeft dus geen enkele band meer met Oekraïne.

Tenslotte wordt er door de verwerende partij zeer licht overgegaan dat er geen enkel voorgaande is in het dossier van verzoeker. Hij is nog nooit in aanraking gekomen met het gerecht, noch met de dienst vreemdelingenzaken. Logisch : verzoeker bewandelt het rechte pad, doch bevindt zich omwille van de COVID-19 pandemie in een uitzonderlijke situatie.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt afdoende aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

3.1.2. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.3. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de

beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De juridische grondslag is artikel 7, alinea 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, wat verzoeker niet betwist of weerlegt: hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van diens arrestatie; hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank op 15 januari 2020 tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal. De eerste bestreden beslissing onderzoekt de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en legt uit waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend: hij vormt een risico op onderduiken en is een gevaar voor de openbare orde. De eerste bestreden beslissing legt de redenen uit waarom dit het geval is. Ook heeft verzoeker aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2017 geen vrijwillig gevolg gegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing begrijpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker geeft hoofdzakelijk theoretische beschouwingen weer over deze bepalingen maar slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij geen inzicht heeft over de motieven van de bestreden beslissing(en). Erop wijzen dat een beslissing lichtzinnig is genomen, volstaat niet.

3.1.4. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.1.5. Concreet verwijt verzoeker dat geen rekening is gehouden met de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en zijn band met België. Over de sociale, culturele integratie en de banden met het herkomstland, vindt men geen gegevens terug.

Evenwel kan verzoeker de bestreden beslissing niet verwijten hier niet op in te gaan nu deze stelt dat verzoeker de vragenlijst, hem gegeven met het oog om hem te horen, niet werd ingevuld door verzoeker. Als verzoeker verkiest geen elementen kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing, kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten hier geen rekening mee te houden. Over de gezinssituatie heeft verzoeker niets anders kenbaar gemaakt dan zijn link met het gezin van zijn zus. Hierover motiveert de eerste bestreden beslissing uitvoerig, ook de tweede bestreden beslissing. Verzoeker beweert dat zijn moeder in België verblijft maar ook deze bewering is niet kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing(en). Evenmin toont verzoeker dit aan. De Raad verwijst nog naar de bespreking van het derde middel.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met zijn leeftijd (geboortedatum is vermeld) en zo goed als mogelijk met de duur van zijn verblijf (minstens sedert 28 juli 2020 in België).

Wat de medische toestand van verzoeker betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker medisch werd onderzocht ter gelegenheid van de voorziene repatriëring en dat een fit-to-fly werd opgesteld op 25 augustus 2020. Verzoeker gaf evenmin te kennen voor het nemen van de bestreden beslissing dat hij nierproblemen had en geconfronteerd is met een ademhalingsproblematiek. Hij kan bijgevolg de verwerende partij niet verwijten deze problematiek niet te hebben onderzocht. Hij heeft evenmin medische attesten overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De beweringen rond zijn gezondheidstoestand zijn niet ondersteund door enig begin van bewijs.

Waar verzoeker voorhoudt nooit in aanraking geweest te zijn met het gerecht, wordt dit tegengesproken door de veroordeling van de correctionele rechtbank op 15 januari 2020 wegens diefstal. Verzoeker toont niet aan dat een eventueel beroep geleid heeft tot een ander resultaat.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing(en) niet steunen op een correcte feitenvinding, geen correcte beoordeling bevatten en kennelijk onredelijk zijn genomen.

Waar verzoeker verwijst naar de COVID-pandemie, werkt hij geenszins uit waarom deze pandemie in zijn concreet geval een uitzonderlijke situatie zou zijn.

3.1.6. Alle onderdelen van het eerste middel zijn ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Er werd tijdig beroep aangetekend tegen de beslissing.

De uitvoeringsbeslissing mag dan ook niet uitgevoerd worden gezien dat in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en artikel 3 EVRM. Het bevel tot het verlaten van het grondgebied schendt dan ook bovenstaande rechtsregels.

Verder schendt het bevel eveneens artikel 1, 4° van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat onder “illegaal verblijf” verstaan dient te worden :

“de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied”

Verzoeker beantwoordt niet aan deze definitie. Verzoeker beschikt immers over Pools visum. Het bevel tot het verlaten van het grondgebied schendt dan ook artikel 1 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.2. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering en/of onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verzoeker houdt een bijzonder vaag betoog op na en laat na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel van het 3 EVRM zouden schenden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Het onderdeel dat de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, is onontvankelijk, bij gebreke aan een duidelijke omschrijving van de wijze waarop artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel definieert illegaal verblijf als volgt:

“4° illegaal verblijf: de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied;”

Verzoeker kan niet ernstig ontkennen dat hij langer in het Rijk verbleef dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, zodat terecht de eerste bestreden beslissing genomen werd. Het visum was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing versteken.

Het tweede middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu is verzoeker woonzaam bij zijn zus, dewelke legaal op het Belgische grondgebied verblijft. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens onderzoek voeren alvorens een beslissing te nemen.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

Indien verzoeker dient terug te keren naar Oekraïne dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven aangezien zijn gezin, met name zijn zus, woonachtig is te België. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van verzoeker is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In dit geval beschrijft de verzoekende partij als zijnde haar familie, haar broer, die woonachtig is in België.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar zus en haar gezin die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de affectieve met haar zus aan. Het voorleggen van foto's van dit gezin en de brief van de zus die bereid is verzoeker ten laste te nemen, is niet van die aard dat een bijzondere afhankelijkheid wordt aangetoond. Ten overvloed gaat verzoeker eraan voorbij dat zijn verblijf in België, waarvan een groot deel in de gevangenis, recent is en pas plaatsgreep ergens in 2020. Verzoeker is karig over precieze gegevens wanneer hij in België toekwam. Er is geen sprake van een lang verblijf en de integratie en lokale verankering wordt tegengesproken door zijn lang verblijf in de gevangenis of in een gesloten centrum en door het plegen van een misdrijf. Verzoeker toont niet aan dat zijn privéleven is miskend. Ook gaat verzoeker eraan voorbij dat hij dient terug te keren naar Polen en niet naar zijn herkomstland.

Verder herhaalt de Raad dat verzoeker zelf onzorgvuldig is geweest door zijn weigering om de overgemaakte vragenlijst in te vullen.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.4.1. Verzoeker voert nog een vijfde middel aan, dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Dit middel luidt:

“4. Inreisverbod

Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod moet de verwerende partij een evenredigheidstoets doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkenen. Als dat niet blijkt uit de motivering, kan Uw Raad de hele bijlage 13sexies schorsen waarin ondermeer een inreisverbod werd opgelegd.

Verwerende partij legt in casu een inreisverbod van zes jaar op. Zij legt echter niet uit waarom een gezinsleven niet verhindert dat er een bevel met het verlaten van het grondgebied met inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de burger, zelfs wanneer de beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker kan louter vaststellen dat in de beslissing tot oplegging van het inreisverbod wordt aangegeven dat de beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Er wordt evenwel geen enkele motivering gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en meer specifiek wordt er geenszins gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij heeft zeker wat betreft de duur van het inreisverbod een formele motiveringsplicht.

Dit blijkt alleszins niet uit de beslissing. Zulk langdurig verbod vereist evenwel bijzondere aandacht. Verwerende partij deed geen correcte motivering met betrekking tot het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM). Daarop dient de volledige bijlage 13sexies geschorst te worden door Uw Raad.

Er blijkt geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak – gelet op de specifieke omstandigheden in casu – wordt geopteerd voor de duur ten belope van zes jaar, waar het maximum drie jaar betreft.

Zoals gesteld is de gevangenisstraf waartoe verzoeker veroordeeld werd geenszins definitief, meer nog: er werd beroep tegen aangetekend. Dit kan dan ook gelet op het vermoeden van onschuld niet de grond van de beslissing van verwerende partij uitmaken.

Het opleggen inreisverbod gelet op het niet naleven van een voorgaande beslissing impliceert zeker en vast niet dat de maximumtermijn zou moeten worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is in regel vereist gelet op de keuzemogelijkheid van verwerende partij.

Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.”

3.4.2. Verzoeker verwijt de tweede bestreden beslissing ten onrechte dat deze niet motiveert over de duur van het inreisverbod, in dit geval 6 jaar.

Het volgende motief spreekt dit tegen:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.01.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend

onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde; Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

Aldus blijkt een duidelijke motivering waarom het inreisverbod zes jaar bedraagt.

De Raad merkt nog op dat deze termijn is genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” (eigen onderlijning).

De bestreden beslissing heeft niet de maximumduur overschreden nu zij in toepassing van artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet is genomen. De bestreden beslissing verwijst naar deze bepaling. Verder legt de bestreden beslissing uit waarom verzoeker een gevaar is voor de openbare orde/veiligheid. Integendeel met wat verzoeker suggereert, is de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet, maar in toepassing van artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan de Raad niet vaststellen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden nu zowel de juridische en feitelijke grondslagen afdoende zijn vermeld. Ook de duur van het inreisverbod is behandeld. Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd. De tweede bestreden beslissing stelt tevens vast waarom verzoeker een risico op onderduiken vormt en niet heeft meegewerkt met de overheden.

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat een motief ontbreekt over zijn gezinsleven. Immers stelt de tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 29.07.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit zijn gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van zijn zus. Deze kon teruggevonden worden. Betreffende zijn in België verblijvende zus dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn zus. Er is

bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”. Tevens wordt de toepassing van artikel 8 van het EVRM onderzocht in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing werd ter kennis gegeven.

Verzoeker voert aan dat de veroordeling tot de gevangenisstraf niet definitief is. De Raad wijst erop dat het vonnis van de correctionele rechtbank in kwestie gezag van gewijsde heeft tot anders wordt besloten, wat verzoeker niet aantoont.

Verzoeker wijst op het “*vermoeden van onschuld*”. De Raad benadrukt dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het “*vermoeden van onschuld*” kan niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Het is vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). *In casu* is er zelfs een veroordeling.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

3.5. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar de bespreking onder titel “*ontvankelijkheid*” voor wat het vierde middel betreft.

De Raad besluit dat de middelen, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN